

PROJECTESD
T 934 881 360 F 934 881 360
INFO@PROJECTESD.COM
WWW.PROJECTESD.COM
PASSATGE MERCADER, 8 BAIXOS 1
08008 BARCELONA

CAT

ALLEN RUPPERSBERG: PLANET STORIES

Inauguració: Dijous, 26 de setembre, 19:30 a 21:30 h.

Exposició: 26.09 > 16.11.2019. De dimarts a divendres, d'11:00 a 19:00 h. Dissabte d'11:00 a 15:00 h.

"Si vius el temps suficient comences a veure el final
de les coses de les que vas veure el principi"
Allen Ruppersberg

Los Angeles va ser on Allen Ruppersberg va començar la seva carrera artística. Es va graduar al Chouinard Art Institute (més tard anomenada Cal Arts) l'any 1967 i va tenir la seva primera exposició individual a la llegendaria galeria Eugenia Butler el 1969. Aquell mateix any l'obertura de l'*Al's Cafe* va suscitar un gran interès de la crítica. Quan Harald Szeemann el va convidar a participar a *Live in Your Head: When Attitudes Become Form*, i el va incloure en la Documenta 5 tres anys més tard, la importància de Ruppersberg com a artista jove conceptual es va consolidar. Al llarg de cinc dècades Ruppersberg ha desenvolupat una veu única dins l'art conceptual. Es un àvid col·leccionista, un antropòleg de l'autòcton, que s'ha passat anys reunint un immens tresor de postals, pel·lícules educatives, revistes, pòsters, còmics, llibres, necrològiques, retalls de diaris, discos, objectes i material imprès de tot tipus. Aquest gran arxiu és el mitjà amb el que l'artista treballa incansablement per dibuixar, copiar, classificar, reorganitzar i reciclar elements diversos per realitzar les seves obres. Com ell mateix ha dit: "La idea de reorganitzar la meua vida i la meua obra és un tema recurrent". L'ús de l'escriptura és un element clau en l'obra de Ruppersberg.

La primera presentació de Ruppersberg a ProjecteSD va ser l'any 2013 en el context de la sèrie d'exposicions *The Umbrella Corner* comissariades per Moritz Küng i concebudes a partir d'una obra icònica de l'artista *Where's Al* de l'any 1972, una combinació de textos i instantànies que creaven una narrativa sobre un personatge protagonista absent, Al.

Planet Stories, la seva nova exposició, és una altra història. Una narrativa de ciència ficció sobre "El que li va succeir a l'Art Contemporani" escrita en forma de collages. El que es presenta a la galeria són els disset primers collages, un prefaci, d'una de les sèries en les que relata com l'art desapareix en el segle XXI, a partir de col·lapses esdevinguts en la contemporaneïtat. Cada collage té la mateixa estructura, que consisteix en una part central amb textos creats amb lletres provinents de jocs antics d'anagrames i compostats dins d'una constel·lació d'altres elements gràfics enganxats que semblen estar flotant en l'espai. Aquesta part central es juxtaposa a impressions de la famosa història de Disney el *Tío Gilito* i tot el clan de l'Ànec Donald. L'elecció del còmic no és casual, Ruppersberg l'havia ja utilitzat el 1969 com a part d'una "mail action" i de nou, més tard, el 2010 en la seva instal·lació *Big Trouble*. A *Planet Stories*, Ruppersberg solapa els missatges sobre com l'art contemporani desapareix amb diverses vinyetes del còmic en les que s'explica una història sobre la lluita de poder, la necessitat de reconeixement, l'art i la riquesa entre el Tío Gilito i un altre acabat oponent. La interacció entre les dues capes, el text de Ruppersberg a sobre i la caricatura a sota permet fer-ne dues lectures que es retroalimenten. Per sota del text es deixa entreveure un subtil comentari irònic sobre el mercat de l'art i la vanitosa superficialitat del món de l'art i com això pot reduir els objectes artístics a simples productes de consum. Com a resultat de tot, el món de l'art s'esfondra i desapareix de la capa de la terra. *Planet Stories*.

El conjunt de collages de *Planet Stories* s'acompanya de tres més: *Suggested Reading I i II*, i *Suggested Watch List*, en els que l'artista ens recomana una sèrie de llibres i de pel·lícules de ciència ficció per llegir i veure. L'afinitat de l'artista amb els Dadaïstes, Surrealistes i els de la generació *Beat* es fa evident, no només a través de les referències que veiem a les obres sinó també per la pròpia forma en què realitza els collages que es connecta amb la tècnica literària del *découpage*, d'organitzar fragments tallats de text, una tècnica utilitzada per alguns dels autors associats a aquests moviments artístics¹. *Suggested Watch List* és, també, un tribut a Wallace Berman, un dels artistes de l'avantguarda californiana més importants i als seus icònics "Collages Verifax" en els que la imatge d'una mà amb un transistor sobre el que apareixien superposats diversos objectes i símbols de la cultura pop es repetia de forma seqüencial.

Totes les obres de la mostra manifesten clarament la utilització de Ruppertsberg del llenguatge, la narrativa i l'apropiació com a mitjans d'expressió, a la vegada que mostren el complex diàleg entre la dialèctica de l'alta i la baixa cultura i la relació entre las obres d'art i els objectes quotidians.

El 1984, Ruppertsberg va escriure *Fifty Helpful Hints on the Art of the Everyday*, un text en el que definia una sèrie d'operacions intrínseques a la seva obra que acabava amb una frase en majúscules "continuarà". No hi ha millor manera de concloure aquesta entrega de *Planet Stories*. CONTINUARÀ.

¹ Veure el text de Contance Lewallen, *Allen Ruppertsberg: You and Me or the Art of Give and Take*, (Santa Monica, CA: Santa Monica Museum of Art y JRP Ringier, 2009).

Allen Ruppertsberg va néixer el 1944 a Cleveland, Ohio, Estats Units. Viu i treballa entre Nova York i Santa Mònica. Des de finals dels anys seixanta ha participat en més de 60 exposicions individuals i en nombroses col·lectives internacionalment. A Espanya, les seves obres s'han presentat en diverses mostres i institucions, entre les que destaquen: *Allen Ruppertsberg. One of Many - Origins and Variants*, CAAC, Sevilla (2006); *La gran transformació – Arte y magia táctica*, col·lectiva, Marco de Vigo (2008); *Un Teatro sin Teatro*, col·lectiva, MACBA, Barcelona (2007-2008); *Locus Solus. Impresiones de Raymond Roussel*, col·lectiva, MNCARS (2011-2012). La seva obra es pot trobar en col·leccions permanents d'importants museus nacionals i internacionals com: MACBA, Barcelona; CAAC, Sevilla, CGAC, Santiago de Compostela; Foundation De Appel, Amsterdam; Museum für Moderne Kunst, Frankfurt; Museum of Modern Art, Nova York; Museum of Contemporary Art, Los Ángeles; Whitney Museum of American Art, Nova York; Berkeley Art Museum; Solomon R. Guggenheim Museum, Nova York; Metropolitan Museum of Art, Nova York i el Museum of Contemporary Art de Chicago entre molts altres.

Per documentació addicional, contactar: Silvia Dauder, sd@projectesd.com.

Amb la col·laboració de:

PROJECTESD
T 934 881 360 F 934 881 360
INFO@PROJECTESD.COM
WWW.PROJECTESD.COM
PASSATGE MERCADER, 8 BAIXOS 1
08008 BARCELONA

DORA GARCÍA

Just Because Everything Is Different It Does Not Mean That Anything Has Changed, 2008

Vídeo, color, so. Durada: 60'. Ed. 5 + 1AP.

Projeccions: 15, 19 i 20 novembre, en horari de galeria, d'11.00 a 19.00 h.

Dissabte 16 de novembre: projecció presentada per l'artista Dora García, 12,30 h

Lenny Bruce (USA, 1925–1966) va ser un reconegut monologuista, escriptor, crític social dels anys 50 i 60. En les seves actuacions parlava de jazz, filosofia moral, política, patriotisme, religió, llei, racisme, drogues, l'avortament, el Ku-Klux Klan i la condició de jueu. Gran part d'aquest material es va compilar i es va publicar amb el títol *The Lenny Bruce Originals*. Malgrat la seva fama com a còmic i monologuista, les seves aparicions en televisió van ser molt escasses. L'any 1964 va ser condemnat per obscenitat per pronunciar 100 insults durant una de les seves actuacions. Quaranta anys després va ser absolt per l'Estat de Nova York a títol pòstum. Va morir d'una sobredosi als 37 anys.

Lenny Bruce, va visitar Sydney el 6 de setembre de l'any 1962 per actuar en públic. En el moment de sortir a l'escenari, després de saludar a l'audiència, només va poder pronunciar una frase: 'What a fucking wonderful audience!'. Va ser immediatament arrestat per obscenitat, per haver utilitzat la paraula "fucking". Richard Neville, un jove australià que es convertiria en el guru de la contracultura de Londres, es trobava a l'audiència, va veure la curta performance i veient la importància de la posició de Bruce en el context de la revolució generacional que anava a començar, va intentar organitzar una segona performance a la University of New South Wales. Les autoritats australianes no varen deixar actuar a Bruce, se li va demanar que abandonés el país i se li va vetar l'entrada per sempre més.

L'obra de Dora García *Just Because Everything Is Different It Does Not Mean That Anything Has Changed* (*Només pel fet que tot sigui diferent, no vol dir que res hagi canviat*) ha imaginat la performance de Bruce que mai va tenir lloc. L'obra es va presentar per primera vegada a la Bial de Sydney l'any 2008, 'deixant' que finalment Lenny Bruce parlés a Sydney. L'obra és el vídeo de tota la performance on apareixen Richard Neville i l'actor que fa de Lenny Bruce i que interactua amb l'audiència.

DORA GARCÍA

Just Because Everything Is Different It Does Not Mean That Anything Has Changed, 2008

Video, color, sonido. Duración: 60'. Ed. 5 + 1AP.

Proyecciones: 15, 19 y 20 de noviembre, en horario de galería, de 11.00 a 19.00 h

Sábado 16 de noviembre: proyección presentada por la artista Dora García, 12,30 h

Lenny Bruce (USA, 1925–1966) fue un reconocido monologuista, escritor, crítico social de los años 50 y 60. En sus actuaciones hablaba de jazz, filosofía moral, política, patriotismo, religión, ley, racismo, drogas, el aborto, el Ku-Klux Klan y la condición de judío. Mucho de este material se compiló y se publicó con el título *The Lenny Bruce Originals*. A pesar de su fama como cómico y monologuista, sus apariciones en televisión fueron muy escasas. En 1964 fue condenado por obscenidad por pronunciar 100 insultos durante una de sus actuaciones. 40 años después fue absuelto por el Estado de Nueva York a título póstumo. Murió de una sobredosis a los 37 años.

Lenny Bruce, visitó Sydney el 6 de septiembre de 1962 para actuar en público. En el momento de salir al escenario, después de saludar a la audiencia, solo pudo pronunciar una frase: 'What a fucking wonderful audience!'. Fue arrestado inmediatamente por obscenidad, por haber utilizado la palabra "fucking". Richard Neville, un joven australiano que se convertiría en el gurú de la contracultura de Londres, se encontraba en la audiencia y viendo la importancia de la posición de Bruce en el contexto de la revolución generacional que iba a comenzar, intentó organizar una segunda performance en la University of New South Wales. Las autoridades australianas no dejaron actuar a Bruce, se le pidió que abandonase el país y se le vetó la entrada para siempre.

La obra de Dora García *Just Because Everything Is Different It Does Not Mean That Anything Has Changed* (*Solo por el hecho de que todo sea distinto, no significa que nada haya cambiado*) ha imaginado la performance de Bruce que nunca tuvo lugar. La obra se presentó por primera vez en la Bial de Sydney del año 2008, 'dejando' que finalmente Lenny Bruce hablara en Sydney. La obra es el video de toda la performance en la que aparecen Richard Neville y el actor que hace de Lenny Bruce y que interactúa con la audiencia.

DORA GARCÍA

Just Because Everything Is Different It Does Not Mean That Anything Has Changed, 2008

Video, color, sound. Length: 60'. Ed. 5 + 1AP.

Screenings: 15, 19 and 20 November during gallery hours, 11.00 to 19.00 h

Saturday 16 November: screening introduced by artist Dora García, 12,30 h

Lenny Bruce (USA, 1925–1966) was a renowned stand-up comedian, writer, social critic of the 50's and 60's. In his performances he talked about jazz, moral philosophy, politics, patriotism, religion, law, racism, drugs, abortion, the Ku-Klux Klan and the Jewish condition. Most of this material was compiled in the book *The Lenny Bruce Originals*. Despite his reputation as comedian his appearances on TV were rare. In 1964 he was convicted for obscenity for uttering 100 insults in one of his performances. 40 years later he was pardoned posthumously in New York State. He died of overdose at 37 years old.

Lenny Bruce, one of the most fascinating and tragic personalities of the revolutionary sixties, visited Sydney on 6 September 1962. He was able to deliver only a one sentence performance: after saluting the public with the words: 'What a fucking wonderful audience!' he was promptly arrested on the grounds of obscenity. Richard Neville, a young Australian who would become the guru of London's counterculture, saw this brief performance and, understanding the importance of Bruce's position within the generational revolution that was about to start, attempted to organize a new performance at the University of New South Wales. The Australian authorities would not allow Bruce to perform and he was asked to leave the country, never to return.

In *Just Because Everything Is Different It Does Not Mean That Anything Has Changed* Dora García has imagined the performance that never took place and, for the Biennale of Sydney 2008, 'lets' Lenny Bruce finally speak in Sydney. The video records the full performance with the appearance of Richard Neville y the actor who plays Lenny Bruce and that interacts with the audience.

:

PROJECTESD
T 934 881 360 F 934 881 360
INFO@PROJECTESD.COM
WWW.PROJECTESD.COM
PASSATGE MERCADER, 8 BAIXOS 1
08008 BARCELONA

WALLACE BERMAN

Aleph, 1956 – 1966

B/n i color, sense so, 4:3. Format original: 16 mm. Durada: 8'

Projecció: un sol dia, 21 de novembre. **Projecció comentada per l'artista Patricia Dauder a les 18.30 h.**

Wallace Berman va ser un dels artistes més importants de l'avantguarda de San Francisco, considerat per molts, junt amb Edward Kienholz, el pare del moviment "assemblage" californià. Berman va ser un membre actiu de les comunitats Beat a San Francisco i Los Angeles de mitjans dels anys 50. Al 1963 es va establir a Topanga Canyon i va començar a desenvolupar el cos d'obra pel qual és més conegut. La màquina "verifax", precursora de la fotocopiadora, va donar nom a les seves sèries de collages amb les que Berman va experimentar fins la seva mort al 1976.

Aleph, l'única pel·lícula de Berman, es va iniciar poc després del llançament dels primers números de la seva mítica publicació *Semina* i va ser realitzada amb tècniques emprades als seus collages i pintures. La pel·lícula va ser originalment filmada en 8 mm i en blanc i negre. Berman va editar i formatar la seva única còpia acolorint manualment, afegint símbols i icones de la cultura popular, que, a vegades, superposava a sobre d'imatges d'una ràdio transistor. Segons el seu fill Tosh, per l'artista la pel·lícula era com un "llibre de notes" on s'anava incorporant nou material al llarg dels anys. Després de la mort de Berman, el cineasta Stan Brakhage va rescatar la pel·lícula, i la va passar a 16 mm per poder projectar-la públicament.

En paraules de Brakhage l'obra és "l'única vertadera visualització dels anys 60 que conec". *Aleph* captura les contradiccions de l'època – el seu optimisme, sentit d'alienació i intensitat. Tosh compara *Aleph* a l'estudi del seu pare – un enorme, aparentment aleatori, assemblatge d'objectes disposats amb estricta cura. A *Aleph* hi ha imatges fixes que cobren vida i semblen ballar a ritme d'staccato. Berman no va donar aquest títol a la pel·lícula. Va ser el seu fill Tosh qui la va titular *Aleph*, a partir de la primera lletra de l'alfabet hebreu, que Berman havia adoptat com anagrama. L'ús per part de Wallace Berman dels caràcters hebreus reflexa la seva fascinació per la Kabbalah, un sistema de misticisme jueu. Kabbalah es pot traduir com "rebre" i Berman creia que "el llenguatge i la imatge poden unir-se en una forma d'art extàtica".

(Text extret de les notes al DVD *Treasures IV: American Avant-Garde Film, 1947-1986*).

WALLACE BERMAN

Aleph, 1956 – 1966

B/n y color, sin sonido, 4:3. Formato original: 16 mm. Duración: 8'

Proyección: un único día, 21 de noviembre. **Proyección comentada por la artista Patricia Dauder a las 18.30 h.**

Wallace Berman fue uno de los artistas más importantes de la vanguardia de San Francisco, considerado por muchos, junto con Edward Kienholz, el padre del movimiento "assemblage" californiano. Berman fue un activo miembro de las comunidades Beat en San Francisco y Los Angeles de mediados de los años 50. En 1963 se estableció en Topanga Canyon y empezó a desarrollar el cuerpo de obra por el que más se le conoce. La máquina "verifax", precursora de la fotocopiadora, dio nombre a sus series de collages con los que Berman experimentó hasta su muerte en 1976.

Aleph, la única película de Berman, se inició poco después del lanzamiento de los primeros números de su mítica publicación *Semina* y fue realizada con técnicas empleadas en sus collages y pinturas. La película fue originalmente filmada en 8mm y en blanco y negro. Berman editó y formateó su única copia coloreando manualmente, añadiendo símbolos e iconos de la cultura popular, que, a veces, superponía encima de imágenes de una radio transistor. Según su hijo Tosh, para el artista la película era como un "libro de notas" al que se iba incorporando nuevo material a lo largo de los años. Después de la muerte de Berman, el cineasta Stan Brakhage rescató la película, y la pasó a 16 mm para poder proyectarla públicamente.

En palabras de Brakhage la obra es "la única verdadera visualización de los años 60 que conozco". *Aleph* captura las contradicciones de la era – su optimismo, sentido de alineación e intensidad. Tosh compara *Aleph* al estudio de su padre – un enorme, aparentemente aleatorio, ensamblaje de objetos dispuestos con estricto cuidado. En *Aleph*, hay imágenes fijas que cobran vida y parecen bailar a ritmo de staccato. Berman no dio este título a la película. Fue su hijo Tosh quien la tituló *Aleph*, a partir de la primera letra del alfabeto hebreo, que Berman había adoptado como anagrama. El uso por parte de Wallace Berman de los caracteres hebreos refleja su fascinación por la Kabbalah, un sistema de misticismo judío. Kabbalah se puede traducir como "recibir" y Berman creía que "el lenguaje y la imagen pueden unirse en una forma de arte extática".

(Texto extraído de las notas en el DVD *Treasures IV: American Avant-Garde Film, 1947-1986*).

WALLACE BERMAN

Aleph, 1956 - 1966

8 minutes, B&W / Color, silent, 4:3. Original format: 16mm film

Screening: 21 November.

The screening will be commented by artist Patricia Dauder at 18.30 h.

Wallace Berman was one of San Francisco's more important avant-garde artists and is considered by many to have been the father of the Californian assemblage movement together with Edward Kienholz. Characteristically unruly, Berman was an active member of the San Francisco and Los Angeles Beat communities in the mid-1950s. In 1963 he settled in Topanga Canyon and started to develop the body of work for which he would become most famous. The verifax machine, a precursor of the photocopy machine, lent the name to the series of collages with which Berman experimented until his death in 1976.

Aleph, Berman's only film, was begun soon after the release of the first issues of *Semina* and was created with techniques carried over from collage and painting. The work was originally shot on 8mm black-and-white stock. Berman edited and shaped his unique copy by adding hand coloring, Letraset symbols, and collage portraits of pop-culture icons, which he sometimes superimposed on images of a transistor radio. According to his son, Tosh, the artist regarded the print as a "creative notebook" and made additions over the years. After Berman's death, filmmaker Stan Brakhage salvaged the film and enlarged it to 16mm for public screening.

Heralded by Brakhage as "the only true envisionment of the sixties I know," *Aleph* captures the era's contradictions – its optimism, sense of alienation, and intensity. Tosh likens *Aleph* to his father's studio – an overwhelming, seemingly random assemblage of objects placed with exacting care. In *Aleph*, stills come to life and appear to dance to a staccato beat. Berman did not give his film a title. Tosh named it *Aleph*, after the first letter of the Hebrew alphabet, which was adopted by his father as a monogram. Berman's use of the Hebrew characters reflected a fascination with Kabbalah, a system of Jewish mysticism. Kabbalah translates as "receiving," and through Kabbalah's mysterious workings, Berman believed, language and image receive ecstatic unification as art.'

(From the liner notes of the DVD *Treasures IV: American Avant-Garde Film, 1947-1986*).

